METROPLEX

RUDOLF VOSTRÝ

ISBN 978-80-11-05782-4

Poděkování:

Světlušce za to, že mi prosvětluje život a vydržela to se mnou až sem.

Caidelovi, Kalkaloidovi, Tonymu a Chorchemu za neocenitelnou pomoc při psaní.
Díky kluci!

1. Na mizině

Medvídek

Čtvrtek 13. února 2059, 13:22

Rozlepil jsem oči do přítmí panelákovýho pokoje.

Příšerně mě bolela hlava. Tupá bolest mi vystřelovala z očí přímo do mozku a pravidelným bodáním připomínala, že ještě pořád žiju.

Zase jsem to včera přehnal, to je bez debat.

Jedna věc byla jasná a zároveň uspokojující. Nevytuhnul jsem v klubu a nezačal další den jako zombie vstávající z hromady ulepenejch kelímků od piva. To není úplně blbej start do novýho dne. Fakt že ne. Už to bejvávalo o dost horší.

Promnul jsem si oči, abych se toho nepříjemnýho pocitu zbavil. Vůbec to nepomohlo. Vidím pořád stejně rozmazaně. Ze včerejška mi zůstalo na rukách nějaký svinstvo a k bodavý bolesti se ještě přidalo svědění. Zpruzeně jsem zafuněl a zvednul se z postele. Do malýho pokoje prosvítalo skrz žaluzie šedavý světlo únorovýho odpoledne.

„To už vstáváš?“ ozvalo se rozespale za mnou. Leknutím jsem sebou trhnul, protože jsem nečekal žádnou společnost. Nevzpomínám si, že bych si někoho včera ve-

čer přitáhnul domů.

„Musim na hajzl. Hned jsem zpátky," odpověděl jsem podrážděně při pokusu o odchod ze svýho pokoje. Ten byl ztíženej hlavně tím, že jsem se napoprvý netrefil do dveří. Vlastně ani napodruhý. Dveře nebyly na svým místě.

Ty krávo! Včera to bylo tak hustý, až jsem zapomněl, že jsem nespal u sebe doma. Dnešek začíná parádně. Tohle mi večer v klubu nikdo neuvěří.

Holka, který jsem zatím nevěnoval jedinej pohled, poprosila domácí ovládací jednotku o rozsvícení. Podstatně mi tím pomohla s vymotáním se z miniaturní ložnice. Ostatně celej její bejvák byl docela malej krcálek. Mohl mít maximálně třicet metrů čtverečních. V duchu jsem žasnul nad svojí schopností zabloudit v garsonce.

Na hajzlu jsem si radši sednul. Ještě fakt nejsem ve formě a nemám náladu na hrdinství. Včera jsme asi s Marleym vychlastali celou bečku heinekenů.

Odšoural jsem se do koupelny, která byla jenom o chlup větší než záchod. Miniaturní sprchovej kout, umyvadlo a pračka. Všimnul jsem si roztahanejch hadrů z jednoho ryze pražskýho fastfoodovýho řetězce, kterej začínal párkama v rohlíku a byl tak úspěšnej, že se mu proti všem očekáváním podařilo požrat dokonce i velikány jako Domino's. Teď si v něm kromě typicky českejch hot dogů můžete dát i pizzu, burgery a posraný trdelníky.

Cejtil jsem se příšerně a opláchnul si ksicht studenou vodou. Je to nejlevnější ze spolehlivejch způsobů, jak z ranní trosky vysekat aspoň trochu použitelnýho týpka. Potom jsem se podíval do zrcadla, abych si pro jistotu

spočítal zuby. Můj odraz mě přesvědčuje o tom, že nejsem ještě úplně v kondici a minimálně ještě pár hodin nebudu. Pod očima mám tmavý kruhy a připadám si kvuli tomu jako nějaká zasraná bambusožroutská panda. Na pravý tváři mám vytlačenýho něco fakt divnýho. Na polštářovku to je ale příliš pravidelný a systematický.

Tekoucí voda mi cákala na břicho a kapky vody mi stékaly do slabin. Paráda! Zase jsem neudržel ptáka v kalhotách a píchal buchtu, kterou jsem sbalil v klubu. Už ani nedokážu spočítat, kolikátou v řadě. Jenom letos to je asi dvacátá. Balit holky není v mým případě žádnej problém, protože holky milujou dvě věci o dost víc než cokoliv jinýho. Skoro každá klubová pipina žere techno dýdžeje a sjíždí všechno od legálních prášků na předpis po herák.

A tenhle základ slibující společenskej úspěch u opačnýho pohlaví jako dealer a milovník hudby s přehledem splňuju.

Všiml jsem si jejího automatickýho zubního kartáčku. Drze jsem si ho vzal a nanesl na něj pořádnou vrstvu zubní pasty. Motorek rozvibroval jeho štětinky a já si s ním vypucoval zuby. Bylo mi úplně ukradený, že to je fakt těžce nehygienický a právě jsem zneuctil ryze osobní majetek svý hostitelky. Prostě jsem si potřeboval ulevit od zbytků včerejší kalby v puse a nemalou vedlejší roli v tom hraje i moje zvrácená škodolibost. Během těch dvou minut, co mi vrněl kartáček v puse, jsem přemejšlel nad tím, co se vlastně včera dělo.

Na rovinu. Lidi úplně ze všeho nejvíc nesnáší, když o sobě říkáte na potkání, že jste socky bez práce. S kámošem Marleym jsme na to přišli docela rychle. Proto

o sobě radši říkáme, že jsme podnikatelé. Fajn, náš byznys není úplně čistej, a už vůbec ne v souladu se zákonem. Vynáší ale docela dost na to, abysme mohli podle libosti pařit po všech místních klubech. Naše profese obnáší nakupování, vážení, pytlování a prodávání sraček místnim feťákům. Ten den byl pro nás ještě příznivější v tom, že šlo o den vyplácení nepodmíněný podpory línejm sockám bez džobu. Jo, přesně těm, jako jsme byli já a rastafarián.

Všechno začalo v klubu. Hráli pomalý sračky, který by byly zábavný, jenom kdybych mrsknul půllitrem po dýdžejovi. Takže jsme dřepěli v našem oblíbenym boxu a lámali do sebe jednoho heinekena za druhým. Přisedly k nám dvě holky a pokoštovali jsme si navzájem modely.

Jejich fofrprášek byla sračka. Taková ta znečištěná nažloutlá mrdka, kterou bych se styděl prodat i svýmu úhlavnímu nepříteli. Náš matroš od Lupy šlapal mnohem líp a udělali jsme s ním na ty pipky dobrej první dojem. Bohužel pro mě potom začala působit víla Heinekenka a čím víc se moje vzpomínky blížily k ránu, tím důslednějc mazala moje vzpomínky.

Zavřel jsem tekoucí vodu a vrátil se předsíňkou zpátky do ložnice. Ležela zády ke mně a byla úplně nahá. Taky aby ne, na můj vkus měla festovně přetopenej bejvák. Něco kreslila prstama do mobilního telefonu. Upřímně si nepamatuju ani ťuk ze včerejška a byl jsem na svojí hostitelku docela zvědavej. Sednul jsem si na postel a začal se oblíkat. Už bylo na čase. Museli jsme ještě s Marleym sehnat novou várku fofrů a dát se dohromady, abysme byli fit na večerní roznášky bílýho svinstva pod nosy všech místních technochtivejch smažek.

„Ty sis čistil zuby mým kartáčkem?“ zeptala se trochu znechuceně. Udělalo mi to radost. V hloubi duše doufám, že si toho všimne.

„Včera jsme spolu prováděli mnohem horší věci, než že jsem si čistil zuby tvým kartáčkem,“ odpálkoval jsem jí a vzpomněl si na to, jak mě vášnivě líbala těsně po tom, co jsem jí lízal zadek.

„Už mizíš? Doufala jsem, že si ještě vrznem,“ prohodila trochu zklamaně a odvrátila pohled od telefonu. Všiml jsem si, že si už objednává novej nástavec na zubní kartáček.

„Fakt musim. Mám ještě dneska nějaký vyřizování,“ odpověděl jsem a byl duchem už úplně někde jinde. Najednou mi po zádech přejelo něco studenýho. Vyskočil jsem z postele, protože mi to svou chladností a absencí živočišnýho tepla vzdáleně připomnělo hada, co mohl utýct z terárka. Z těhle věcí mám panickou hrůzu.

Šlo o její krvavě rudou, mechanickou ruku. Docela pěknej model. A mně konečně došlo, proč to mezi náma včera přeskočilo.

Mám úchylku na kyborgy. Prostě mě to absolutně přitahuje. A čím přiznanější jejich wér je, tím víc mě to rajcuje. Tenhle model byl hustej. Skoro úplně novej. Trochu mi hapruje, kde na to ta borka vzala. Pracuje ve fast foodu a bydlí v malym krcálku na sídlišti. Tím by rozhodně takovejhle zázrak minimálně za sto tisíc éček nezatáhla. Asi měla bohatý rodiče nebo hodnýho strejdu cukráře, co jí to zacáloval.

Připomnělo mi to, jak jsem ve čtrnácti pálil za jednou spolužačkou ze třídy na základce. Kvůli drogový závislosti její matky, která si nedokázala odpustit zlozvyky ani

v těhotenství, se narodila bez nohou a od mala chodila jenom díky tomuhle zázraku moderní technologie. Její oblíbená modrá minisukně ladila perfektně se zelenejma neonovejma pruhama na jejích kybernetickejch nohách. Docela často jsem na to myslel při ranních hoňkách před odchodem do školy. Ty vole, wér mě neskutečně hajpuje.

To by mě zajímalo, jak se asi teď Carol má a co zrovna dělá.

„Co budeš zařizovat?“ zeptala se ta holka a objala mě zezadu chladnou slitinou oceli a hliníku. Mohl jsem díky tomu zblízka obdivovat její detail, byla to fakt prvotřídní práce. Ta holka musela po večerech šlapat nebo lovit psance, na který byly vypsaný odměny. Co já vím, třeba rovnou obojí. Nemůžu na to přestat myslet.

„Musíme s rastafariánem sehnat nějaký další fofry. Včera jsme tak nějak všechno vyfičeli,“ vysvětlil jsem při soukání se do šedivejch pytlovitejch maskáčů.

„Paráda! Vem mi taky něco za nákupku!“ řekla a zamávala nad hlavou prostetickou rukou jako kovbojka. Její nenucený gesto zvítězilo nad vílou Heinekenkou a pomohlo mi s další várkou vzpomínek.

Úplně přesně stejně vyváděla, když jsme vášnivě píchali na jejím gauči. Vlastně pod tím gaučem by se měla válet flaška syntetickýho rumu, kterej jsme po sobě úplně zfrčený rozlejvali a potom slízávali.

Bože můj! Někdy dělám strašný věci, když jsem nadrženej a úplně zkárovanej.

„Jo. Něco ti vezmu, máš nějakou škváru?“

Moje strohá odpověď bohatě stačila. Ta holka se už přehrabovala v haldě hadrů ulepenejch od chlastu a hledala peněženku. Naskytla se mi příležitost si jí pořádně

prohlídnout. Byla pěkná. Jedinou vadou na její kráse byl pohled připomínající lobotomizovanýho palácovýho psíka.

Včera jsem si to ve svým vyjednodušeným stavu už neuvědomoval. Tak na vrznutí po mejdanu dobrý, ale na nějakej reálnej fungující vztah je vydlabaná jak necky. Normální chytrý holky v metroplexu asi už dávno vychcípaly jako pandy nebo zasraný ptáci dodo. Nebo se rozhodně neválej po techno mejdanech v hoodu a spíš poctivě makaj v podělanejch korporátech.

Punkerka si učísla patku růžovýho číra, která jí spadla přes obličej a strčila mi za pásek několik bankovek. Podle šířky ruličky šlo asi zhruba o dvě stovky. Ta holka je zrovna ve vatě. Na rozdíl ode mě. Jsem zas, až na pár drobnejch, úplně brouklej. Ještě, že mám půlku podílu u Marleyho, jinak bych byl úplně v prdeli.

„Nemáš nějakýho vyprošťováka? Padám na držku," poprosil jsem jí o pivo.

„Jasný. Snad ještě něco zbylo v lednici," odpověděla a přešli jsme se do kuchyňky, která byla asi tak o dva malý sojkafy větší než její koupelna. Standardní městská sídlištní garsonka se nezapřela. Zalovila v lednici a vytáhla dva staroprameny. Kurva, zase česká břečka! To tam nemáš pořádný evropský pivo jako heineken nebo becks? Ale lepší, než dostat drátem do voka. Třeba mi to zabere i jako projímadlo.

Uzávěry obou plechovek zasyčely ve stejnou chvíli a připili jsme si. Paráda, už cejtím, jak moje tělo zase ožívá! Natáhnul jsem si přes hlavu mikinu a připravil se k odchodu.

„Přineseš mi večer ty fofříky do klubíku, medvídku?"

zeptala se mezi řečí. Užasle jsem ustrnul v údivu. Holka s čírem skoro až na prdel vypouští z pusy zrůdnosti jako *klubík*, *fofřík* a oslovuje mě *medvídku*. Tenhle podělanej svět se už dokonale v prdel obrátil!

V předsíni na zemi ležela moje bunda. Zvednul jsem jí a oblíknul se do jedinýho kusu oblečení, kterej mi připadal jako adekvátní ochrana před venkovním kurevským mrazem. Tuhle zimu byla příšerná kláda. Dali jsme si pusu. Ona to brala na rozloučenou jenom do večera.

Mně bylo jasný, že to bude napořád.

Železná zásoba

Vypadnul jsem z jejího paneláku a zamířil na nejbližší zastávku podzemky. Včera jsem se fakt utrhl z řetězu, když jsem s ní jel až na zasraný sídliště Řepy. Matro s chlastem umí občas divy.

Ta buchta mi nacpala svazek bankovek za pásek jako nějakýmu gigolovi. Vlastně mě to ani nepřekvapilo, protože jsme se ani nepředstavili. Schoval jsem bankovky do kapsy u bundy a vytáhl zmuchlanou krabičku cigaret. Zapálil jsem si a hořce toho skoro hned litoval. Připadalo mi, že mi ta ruka, ve který jsem držel cigáro, mrazem upadne.

Na rukávu jsem měl zavěšenou na dvou plastovejch rychloupínácích taštičku se svejma pokladama. Takový ty klasický věci, který u sebe běžně nosí dvacetiletí gentlemani z hoodu. Telefon, nádobíčko na fetování, elektrickej obušek a nějaký to obligátní smetí z trávy. Projel jsem obsah svýho telefonu.

Při pohledu na zprávy mi bylo jasný, že jsem to neměl dělat. Marley mě pokrytecky chválil a přál mi noc plnou chemický lásky. Věděl, jak to skončí, ještě dřív než já. Ten dredatej kujebák se nezdál a měl asi opravdu pod čepicí. Další zpráva byla někde v neutrálním pásmu. Naši odletěli včera v noci na služebku do Japonska. Kurva, já věděl, že jsem něco prokaučoval! Zapomněl jsem se rozloučit. Jsem totální debil. Proto je ta zpráva od táty tak strohá.

Poslední zprávy, který za něco stály a zároveň mi nenabízely načerno prováděný úpravy těla, se týkají mýho studia na vejšce. Před čtvrt rokem jsem tam přestal chodit a už poněkolikátý mi vyhrožujou vyhazovem, jestli tam nezačnu obratem zase docházet. Upřímně, ani tentokrát mě nepřesvědčili. Měl jsem tu bandu pozérskejch intošů v piči. Posílaj mi to automatem už skoro každej den, to znamená jediný – můj brzkej konec na akademický půdě. Znechuceně jsem vrátil telefon do taštičky a mezitím dorazil k vlezu do podzemky.

Zastavil jsem u automatu na jízdenky a rozbil v něm jednu z padesátieurovek od punkerky na drobný. Koupil jsem si lístek a nechal si ho nahrát přes rozhraní automatu do telefonu. Prošel jsem turniketem, kterej si automaticky stáhl data lístku a propustil mě dál. Na eskalátoru jedoucím do hlubin tunelů jsem si přetáhl přes hlavu kapuci bundy. Ulevilo mi to od ledovýho průvanu a poskytlo mi to celkem příjemnej pocit anonymity. Podzemka je i takhle přes den docela nebezpečný místo. Párkrát se mi už stalo, že mě přepadli kvůli telefonu nebo pár desetieurovkám v kapse.

Stál jsem na konci eskalátoru, když jsem si všiml přijíždějícího metra. Proti svý vůli jsem přidal do kroku

a rozhodl se, že ho prostě stihnu. Kdybych musel čekat pět minut na další soupravu, nejspíš by mi hráblo. Každý tempo běhu mi působilo totální utrpení. Otřesy se přenášely přes nohy a záda až do středu mý bolavý hlavy. Doběhnul jsem ho na poslední chvíli. Sice mě skřípla plexová bariéra mezi nástupištěm a vagónem, ale dal jsem si to skoro na pána! Prodral jsem se dovnitř a ucítil na sobě několik pohrdavejch pohledů. Kdyby mi nebylo tak zoufale blbě, poslal bych je do hajzlu, ale spokojil jsem se jenom se skoro vysíleným kecnutím do sedačky.

Metro bylo navzdory denní hodině docela narvaný. Moje místo v protisměru jízdy je poslední nezabraný. Sednul jsem si vedle staršího chlapíka ve značkovým zimním kabátu s kravatou a kufříkem, kterej by dal klidně měsíční vejplatu za to, aby se ode mě mohl odtáhnout někam na druhou stranu vagonu.

Další korpoboj, kterej to nedotáhnul na vlastní limuzínu, dokonce ani na taxíka. Takovejch marnejch ztroskotanejch existencí je stejně plná Praha. Ignoroval jsem ho a radši čuměl na video-reklamy na displejích po celý délce vozu. Propagujou kosmetický zákroky, tenhle rok zrovna frčí plastický operace ptáků. Každej korpozmrdskej prodavač teplý vody touží po tom, mít místo svýho žaluda hlavičku s podobiznou Ms. Fantastic. Z týhle představy mi bylo snad ještě víc na blití, než z kocoviny, která se mnou při otřesech vagónu festovně cloumala.

Zívl jsem si a opřel si hlavu o okýnko. Měl jsem co dělat, abych neusnul. Během čtvrt hodiny jsem dorazil do svý zastávky. Zvítězil jsem nad výtuhem a vystoupil. Udělalo mi to radost, protože kdybych se chrápající párkrát projel přes konečnou, moje dnešní plány by

dostaly nezanedbatelnej časovej deficit.

Stanice mě uvítala retuchem podzemky. Každá zastávka v desetimiliónový Praze má totiž svůj charakteristickej odér. Třeba ta naše pod hoodem právě teď jede přepáleným olejem z asijskýho bistra ve vestibulu. Taky aby ne, byl čas oběda a jedou tam o sto péro nudle ve woku. Byli vyhlášený gastronomický prasata. I kdyby nevařili z koček nebo krys, tak byli dobytci, co jedou stejnej olej v pánvi třeba celej měsíc v kuse.

Zapadl jsem do výtahu a nechal se vyvézt na povrch. To bylo dobrý znamení, protože to znamenalo, že mám svůj bejvák už blízko a dám si konečně pořádnýho vyprošťováka.

Obklopilo mě sídliště vysokejch unifikovanejch paneláků. Prošel jsem okolo zdi jednoho z nich, zhusta počmáraným sprejovými podpisy místních gangů. Vévodily jim jedovatě růžový nápisy Synaptics. Mezi šedivejma, betonovejma krabicema jsem rozpoznal svůj barák. Rozlilo se ve mně sílící teplo domova. Fakt jsem se tam tentokrát těšil. Ta cesta z Řepskýho sídliště utíkala mnohem rychleji, než jsem čekal. Asi mi ještě trochu šlapal speed ze včerejška.

Přiložil jsem dlaň na skener a ten otevřel těžký, bezpečnostní dveře do domu. Výtah mě vyvezl do sedmnáctýho patra, kde jsem strávil celej svůj život. Ještě jednou jsem naskenoval dlaň a zapadnul do osiřelýho bytu. Sundal jsem oblečení, hodil ho na zem a rovnou zamířil do koupelny se vysprchovat. Vařící voda ze sprchy mi pomohla zapomenout na tu příšernou kládu venku.

Po bezmála dvacetiminutový sprše jsem nadrženě vlítnul do svýho pokoje, čekala tam na mě vzpruha. Pro-

hulený hadry ze včerejška jsem nechal uprostřed prostorný chodby. Naši mě minimálně několik tejdnů za bordel na zemi jebat nebudou. Můžu si dovolit mít to na párku.

Oblíknul jsem se do čistejch hadrů a posadil se na gauč před konferenčním stolkem. Zkušeným pohybem jsem odtrhl psaníčko přilepený na spodní straně desky stolu a rozbalil ho. Moje syslení železnejch zásob speedu se mi konečně vyplatilo. Bylo tam na dvě slušný čáry. Nalajnoval jsem si je na průhledným displeji uspanýho telefonu a uvědomil si, že to nemám čím sjet. Očima jsem rychle přejel fosilní bordel píčovin, který se mi válely na stole. Po chvíli jsem mezi prsty držel kovový neonově barevný šňupátko.

Jedním tahem jsem vytáhnul první čáru a na několik následujících krátkých vteřin se mi chemickou šlehou zkřivil obličej. Opatrně jsem mezi tím svinstvem na displeji telefonu vytočil Marleyho číslo a doufal, že mi to ten rastafariánskej mašťák zvedne. Představa, že bych ho musel hledat po všech čertech, mě děsila. A to i přesto, že jsem si právě naložil čáru speedu na uklidněnou. Marley na sebe naštěstí nenechal dlouho čekat.

„Hej, Jayi… Zamrdal sis dobře, kanče?“ Začal samozřejmě tím, co ho zajímalo nejvíc. Promnul jsem si nos, ve kterým mi visela amfetaminová vůně nadrcenejch krystalků a spustil.

„Nejlepší píchačka v životě, kterou jsem si nepamatoval. Netušíš aspoň, jak se ta buchta vůbec jmenovala?“ střílel jsem ze sebe slova vlivem nájezdu. Zapomínal jsem i pořádně artikulovat. Pořád mi vrtalo hlavou, jak se vlastně jmenovala. Nechal jsem to plavat, stejně to nebylo

úplně podstatný. Za to mi bylo jasný, že se večer potkáme v klubu. Dostane svoje matro a já snad do tý doby vykoumám, jak jí pošlu k vodě.

„Vůbec netuším, ty vole. No a co ty fofry? Zvládneš se dneska vykopat z domova?“ přepnul se Marley do praktickýho módu. Slyšel jsem, jak něco rytmicky ťuká do klávesnice. Přivydělával si k podpoře programováním různejch mechanickejch udělátek do dronů pro místní gangstery z hoodu.

„Jasný. Zrovna dojíždím zásoby, mám i nějakou škváru,“ odpověděl jsem Marleymu vážnějším tónem. Potáhnul jsem nosem tak, aby to slyšel. Zase mi dutinama projela opojná vůně chemie.

„Jo, vole. Se mnou je to trochu složitější. Stavíš se za půl hodinky v klubu?“

Marley dělal důležitýho. Hlavou mi lítaly představy, jak debilně se ten vymaštěnec právě teď asi tváří. Díky kocovině mi mozek pořád fungoval maximálně na padesát procent, a i to byl kurva výkon.

„No to si kuř, musí to dopadnout! Jinak budeme namydlený,“ povzbuzoval jsem ho, abysme se co nejdřív viděli. Bolest hlavy mě přecházela, speed pěkně šlapal a téměř zázračně léčil kocovinu. Rozloučili jsme se. Jistým nafofrovaným krokem jsem přeletěl do kuchyně spojený s obývacím pokojem a zalovil v lednici pro nějakou rychlou snídani. Naši mi tam toho moc nenechali. Jenom několik dní zplihlej zbytek instantní večeře. Nechal jsem ho jeho osudu, beztak nikdy nezplesniví. Hrábnul jsem po pytlíku dehydrovanýho masa s teriyaki omáčkou a nasoukal jeho obsah do pusy.

Nebylo to úplně nejlepší jídlo na světě, ale nebyl čas

se zastavit pro cokoliv lepšího.

Mmmm, třeba čerstvý smažený nudle nebo rejži. I kdybych to stíhal, stejně bych na to neměl škváru. Musel jsem trochu šetřit, abych z Lupy, našeho dealera, vymačkal fofry na prodej a něco na tom taky vydělal. Bylo mi jasný, že mi díky tomu zbyde za nehtama trochu svinstva na horší časy. Po dožvejkání tý nebeský many jsem do koše zahodil prázdnej pytlík a vrátil se do svýho pokoje vyfrčet druhou lajnu, na kterou jsem se už sakra těšil. Telefon jsem potom očistil od zbytků matra a strčil ho do kapsy.

Byl čas jít do práce.

Fárač Joel

Během následujících deseti minut jsem vypadnul z bytu. Šoupací vstupní dveře se za mnou automaticky zavřely a zámek tichým cvaknutím bezpečně zaklapl. Výtah mě svezl zpátky do přízemí. Klub jsem měl asi čtvrt hodiny pěšky od baráku, byla to pohodová procházka. Už mi ani nebyla taková zima, amfetamin makal naprosto ukázkově. V klubu touhle dobou nebyla ještě ani noha. Před chvílí zrovna otevřeli pro nedočkavce se spoustou volnýho času a chutí se nalejvat.

„Nazdárek Jayi. Dáš si to samý, co vždycky?“ zeptal se uculující se barman s umělou čelistí, ze který mu vystupovaly na každý straně tváře dva zahnutý ocelový bodce v barvě zelený metalízy. Vždycky mi díky tomu připomínal technokudlanku nábožnou. Místo odpovědi jsem souhlasně kývl a pohodil mu pětieurovku na barovej pult.

Plešatá kudlanka mi bleskově přihrála pivo a já si kecnul do našeho oblíbenýho boxu. Netrvalo moc dlouho a dovalil Marley.

Vysokej, dvoumetrovej týpek oblečenej v rastamanskym ponču. Na široký ramena mu splývaly dlouhý, na tři prsty tlustý dreadlocky.

„Zdar, ty píčo!“ pozdravil hlubokým hlasem a na stůl opatrně usadil sklenici staropramenu. Po pivku se zbořil na sedačku boxu a zapálil si skoro zlomený, zmuchlaný cigáro. Ten zkurvenej staráč neznamenal vůbec nic dobrýho! Rastaman by si nikdy sám od sebe nekoupil takovou chcanku. Vždyť to není ani poctivý evropský pivo! Tyhle český chcandy se pijou, až když seš dokonale v hajzlu a nemáš na nic lepšího. Docházelo mi, proč byl před chvílí do telefonu tak tajemnej. Průser byl na obzoru, a pěkně velkej. Ba přímo kolosální!

„Ty vole. Ani mi neříkej, co na mě chceš zrovna vybalit!“ zavrčel jsem skrz zuby místo pozdravu. Došlo mi, že ten debil včera prochlastal úplně všechny prachy a nemá ani na pivo – natož na fofrprášek. Nestalo se to totiž poprvý.

„No. Jak jste to s tou růžovovlasou čubkou zatáhli pryč, začalo mi hučet v kládě a myslel jsem, že tu druhou kočku zlomim panákama.“

Marleyho výraz chvíli vypadal lítostivě, ale nevěřil jsem mu. Nikdy nebyl moc dobrej herec.

„Ty seš takovej debil! S těma prachama jsme přece počítali na nákup. Do prdele!“

Kdyby prodělal svojí vejplatu, bylo by mi to ukradený, ale byly to kurva i moje peníze! Vydělali jsme to řezáním koksu se speedem a jedlou sodou. Doslova kolektivní

úspory! Ty teď parádně proluftoval přímo do hajzlu s nějakou podělanou donnou frigidou.

„Sorry, kámo. Nechtěl jsem ti to říkat do telefonu," omlouval se rastaman a do popelníku na stole odklepl mrtvolně šedý popel v barvě jeho stresem zesinalýho obličeje. Potom si upravil nervózně se třesoucí rukou pár dreadů, co se mu neposlušně pletly do ksichtu.

„Jsme v pěkný prdeli, ty demente! Kolik jste toho, do hajzlu, vychlastali? Vždyť jsi měl u sebe hodně přes litr!" nadával jsem tomu vypatlanýmu dvoumetrovýmu rastakreténovi do obličeje. Moje držkování po něm stejkalo, jako kdyby byl z teflonu. Takhle se choval vždycky, když něco strašně posral.

„No, dali jsme nějaký panáky. Potom koks, kterej jsem splašil. Nějaký další panáky, piva, taxík k ní domu a…"

„Potom ti zabouchla tvrdolína do dveří a vyfakovala tě," otráveně jsem místo něj shrnul zbytek příběhu. Marley jenom poníženě kejval hlavou.

„Nějak tak, no," pronesl sebelítostivě a sčesal si dready dozadu. Měl jsem sto chutí ho kopnout do držky a tak stokrát to opakovat dokola.

„A co budeme teď jako dělat, ty retarde? Mám stěží na dva gramy speedu a na koks můžeme rovnou zapomenout!"

Na vysoký škole dýlerství by se z mýho hlasu dalo vyučovat, co přesně znamená zoufalství. Ty kokote zajebanej! Opatrně jsem vytáhl poslední cigáro z krabky, strčil si ho do koutku a zmuchlanou papírovou krabičku vztekle mrštil po Marleym. Rastaman na moje drzý gesto nijak nezareagoval. Normálně by mi na oplátku chrstnul pivo do ksichtu. Tentokrát se svým kokotstvím užíral.

Dobře mu tak, kreténovi.

Potáhnul si smutně z cigarety a mlčel. Nejspíš přemítal, jestli mu to za tenhle patetickej pokus o pich vůbec stálo. Do prdele! Vždyť ten idiot doslova projebal tisícovku! Vlastně ani neprojebal, zasranej lůzr! Zapálil jsem si a vyfoukl namodralej kouř proti světlům nad naším boxem. Zamyšleně jsem sledoval, jak se proplétá do sebe a zcela náhodně mění tvary. Říkal jsem si, že tohle musí bejt nějaká zasraná matrixová simulace, která se náhle přepla do módu totální peklo. Kdyby rastafarián nebyl takový zkurvený hovado, namachrovaně bysme si dávali panáka vizoura před odchodem k Lupovi pro matro.

„Hej, proč se tváříte jak na funusu?" pronesl povědomej hlas za náma. Znal jsem ho, ale radši jsem se pro jistotu ohlídnul. Byl to Joel, jeden z nejšikovnějších a nejschopnějších feťáků, který kdy fárali po ulicích našeho hoodu.

„Čau, kámo," pozdravil jsem bez nálady. Marley jenom dementně zíral před sebe a zpytoval poslední trosky svýho svědomí, který stejně ani neměl. Spíš litoval smutný a osamělý hoňky plný chemický zoufalosti, kterou si krátil celý dnešní dopoledne. Joel si vyrychleně přisednul k nám do boxu a típnul cigáro do popelníku.

„Tenhle kokotek nám prosral všechny peníze na koštung, dýlung i samotnej kauf. Jsme totálně v piči," uvedl jsem nasraně Joela do naší nezáviděníhodný situace a posměšně jsem mávnul palcem na Marleyho, kterej působil jako sedící hromádka neštěstí.

„Tak to ste asi hodně v prdeli, co?" Joel by se určitě rád zazubil, kdyby nějaký zuby měl. Spoustu jich nechal v kouření krystalovýho pika a ten zbytek mu vylámali

metropolicajti, když ho sem tam propleskávali při šťárách na místní drogovou smetánku. Promnul si cigaretovým svinstvem zasyflený vousy a vytáhl z kapes krabičku cigaret společně s telefonem, který ležérně pohodil na stůl.

„Ne, vole. Je nám fajn," zašeptal Marley a prolomil tím svoje mlčení. Kdyby to nebyla tak vypjatá situace, snad bych se i sarkasticky zasmál. Napil jsem se piva ze sklenice a sondoval situaci. Joel zamyšleně vejral do svojí sklenice piva a Marley si nervózně okusoval černý svinstvo z nehtů. Byl docela nechutnej, ostatně jako skoro vždycky.

„Hele, já možná vím, jak vám helfnout!" řekl Joel a zasvítily mu oči. Ještě pořád v tom lítal stejně intenzivně jako včera v noci. Teda spíš ještě ani nezačal přistávat. Podle téměř hmatatelný aury jeho smradu nepřistával už několik dní, možná tejden. Co já vim?

„To jsem na tebe zvědavej," setřel jsem Joela, a ve skrytu duše tajně doufal, že z něj vypadne něco aspoň trochu příčetnýho.

„Zrovna včera jsem dělal pro jednoho týpka celkem jednoduchou prácičku. Chtěl vysledovat pár floutků od Růžovýho lotosovýho květu," chrchlal Joel začátek svýho plánu v tuberáckým kašli, protože mu zaskočilo pivo. Oba jsme zpozorněli. Sice to už od začátku smrdělo kriminálem, ale nebyli jsme v situaci, kdy by bylo dobrý držkovat a neskočit po čemkoliv, co nám seslalo samo nebe v podobě zasmrádlý fetky Joela.

„Ten cápek byl trochu divnej. Buzna, ale fest bohatá buzna. Platil na dřevo a zakládal si na diskrétnosti. Nejspíš nějakej korporát nebo mafoš. Nakonec mě vzal

k sobě domů a ukazoval mi echtovně nechutný péčka, kde hlavní roli hrálo jeho péro v krku mladýho pankáčka. Ten klouček byl dost podobnej tady Jayovi," uvedl nás do detailů bezzubka a se zaujetím sledoval, jak se tvářím. Vyrazilo mi to dech. Připadalo mi to naprosto nepředstavitelný. Ráno jsem zažil uličku hanby jako nymfomanka, která se právě zastavila po bukakke ptákotoči a můj drahej kémo Joel přijde s takhle hovadským plánem.

„Hele, to radši voberu hned první babku na ulici, než abych přeblafnul ňákýho teplýho vošousta," odsekl jsem první věc, co mě napadla. Naštěstí mě ani na sekundu nenapadlo, že bych ze sebe udělal hračku na jednu noc pro nějakýho úchyla. Sice by asi nebyl problém sehnat na černým trhu vzpomínkovej neutralizér, kterej by zařídil přesně nula vzpomínek na noc plnou vášnivejch nechutností, ale nelákalo mě, aby ten zmrd potom pouštěl na potkání video s mojí šukačkou náhodnejm feťákům. A jen tak mezi náma, sezení na zadku, který mám docela rád, by po tomhle žůžu dobrodrůžu určitě nepřipadalo v úvahu.

Já jsem Jay, ty debile, mám přece nějakou úroveň!

„Hele, Jayolino, málem ses mě dotknul. Kdybych měl ambice dohazovat bohatejm buznám kloučky, tak už to dávno dělám. A rozhodně bych jim nenabízel vychrtlý lůzry, jako seš ty. Zkus zapřemejšlet, co se všechno s touhle informací dá udělat," uklidňoval Joel moje zjitřelý emoce a odklepl popel z cigarety. Kroutil u toho hlavou někde mezi znechucením a pobavením. Měl z toho smíšený pocity, stejně jako já. Marley viditelně pookřál. Byl šťastnej, že je z tohodle džobu venku, nebyl typ, na kterej by letěli týpci. Hm, no popravdě ani holky.

„Můžeme na něj udělat nějakou boudu, v tomhle jsme byli vždycky dobrý!“ přisadil si poťouchle Marley, když mu došlo, že v týhle fušce nebude muset hnout ani prstem.

„A jak jako, do prdele? Já s tím debilem prostě mrdat nebudu!“ nemohl jsem se zbavit představy šukačky s úchylákem za prachy. Ale neměli jsme úplně na vybranou. Mám úplně zacyklenej mozek kocovinou a amfetaminama.

„Hele, ty budeš jenom vábnička. Prostě se s ním skámošíš a půjdeš k němu domů. Tam ho něčím zbouráš a sebereš mu prkenici. Není to žádná raketová věda, ty vole,“ pokračoval Joel trpělivě v uklidňování, že na žádný anální hrátky ani nedojde. Jeho plán mi přišel stejně debilní jako na začátku.

„A ty víš, kde se pohybuje? Přece nenakráčím jen tak k němu domů s tím, že bych od něj chtěl dostat naložíno,“ oponoval jsem Joelovi. Ten plán mi nedával smysl. Nedocházelo mi, že některý týpci takhle prostě fungujou. Zvlášť takový, co si svoje prasárny nahrávaj a potom je pouštěj náhodnejm návštěvám jako trofeje.

„Jasně že jo. Vždycky když dělám pro někoho novýho, tak si ho proklepnu. Každý odpoledne chodí do jednoho baru na Vinohradech. Tam si vybere ňákýho buzíčka a jdou točit čuňárny k němu domů.“

Plán se pomalu rýsoval. Přijdu do toho baru, budu si představovat, že je ten týpek holka a prostě ho sbalím, jako ty zástupy holek předtím. V tomhle si věřím. Joel nám fakt přihrál kšeft roku! Najednou se mi to zdálo neprůstřelný.

„Pojedeme půl na půl, vy jste v prdeli a já si tý infor-

mace jakože náležitě cenim. Jay si bude muset máknout, abyste si vydělali na ten matroš, kterej tu chcete večer prodávat. Prostě mu nasypeš trochu roháče, co u sebe nosím pro vopravdu speciální příležitosti, a budeš si s ním muset poradit, než bude v limbu. No a potom mu vybereš kapsy!“ dokončil Joel skoro nekonečným monologem myšlenku a stvrdil to vítězoslavným típnutím vajglu do popelníku.

Chvíli jsem koukal zamyšleně na mobil, kterej mi nervózně přeskakoval z ruky do ruky, než skončil pohozenej na stole.

„Jsme tak v prdeli, že nám nic jinýho stejně nezbejvá. Jdem do toho!“ usmál jsem se na Marleyho, kterej mým rozhodnutím konečně nabral v obličeji zdravou barvu. Joel odběhl k baru pro tři panáky vodky. Hned jak je přinesl, padnul přípitek a dorazili s ním i větráky piva bez pěny. Oblíkli jsme se a vyrazili k Joelovu autu. Cestou jsme si dali ještě několik zastávek, kde Joel řešil svoje pofiderní kšeftíky a my mezitím vyhulovali v autě jeho trávu.

Mlsnej kocour

Čtvrtek 13. února 2059, 19:02

Přijeli jsme před vyhlášenej vinohradskej buznabar, o kterým básnil Joel v klubu. Ti dva kokotci zůstali v autě, poslouchali reggaeton a mě z něj nevybíravě vyštípali ven. Teď už ta sranda visí jenom na mně, dávám tím všanc svoje anální panenství. Takže je v sázce kurva hodně!

Všechno jenom pro to, aby si pár desítek lidí mělo dneska večer co cpát do nosu. Nasadil jsem si svoje oblíbený černo-červený raybany. Na ulici už svítily lampy veřejnýho osvětlení. Setmělo se. Viděl jsem sice úplný hovno, ale připadal jsem si díky tomu dobře a dodávalo mi to sebevědomí.

Vyrostl jsem na sídlišti, sice lepším, ale pořád to bylo zavšivený metroplexový sídliště. Po určitý denní hodině se dalo mluvit o štěstí, když člověk nezakopnul o zkedrovaný feťáky. Bejvávalo dobrým zvykem, že tatínkové svoje dcerušky vypravovali do školy s *pásem cudnosti*, nebo jak se tý zrůdnosti teďka vůbec říká. Vůbec netušim, protože jsem to nikdy nezažil na vlastní péro.

Čas od času u nás v hoodu vypukla lokální válka místních gangů. V tu chvíli bylo zhola nemožný chodit ven, pokud teda člověk nechtěl spáchat nepříliš frajerskou a hlavně úplně retardovanou sebevraždu. Když jsem ještě chodil do školy, hlavně na základku, tak jsem zákazy vycházení pokaždý ocenil. Člověk mohl hrát v pohodě místo učení síťový střílečky.

Vinohrady měly ale celkově jinou náladu, s atmosférou panelovejch sídlišť na periferiích se to nedalo srovnávat. Tohle je zbohatlický centrum metroplexu. Přehledně vyrovnaný činžáky obklopovaly ulici a zářící neonovej ukazatel mě naváděl do klubu s příznačným názvem Mlsnej kocour. Sešel jsem pár schodů pod úroveň chodníku a zabral za kliku dveří místa, do kterýho bych nikdy, za normálních okolností, ani nepáchnul.

Bylo to přesně takový, jak jsem si podobný místa vždycky představoval. Všude okolo bylo přítmí, kromě baru

osvětleným neonovejma trubicema. Šel jsem rovnou k němu. Joel mi cestou sem dal podrobnou nalejvárnu o tom, jak to na podobnejch místech chodí. Doporučil mi oxidovat na baru a flirtovat s barmanem až do chvíle, než si mě ten vošoust všimne. Nebylo na co čekat, tohle byla ta příjemnější část našeho vychcanýho plánu.

„Zdarec, jednoho heinekena," pozdravil jsem barmana a rovnou si objednal. Usmál se a začal čepovat pivko. Mezitím jsem se usadil na barový stoličce a svlíknul si zimní bundu, kterou jsem ležérně pověsil na opěradlo. Klub nebyl úplně plnej, ale už takhle brzo večer tam bylo živo. Hrála veselá hudba, která se hodila k rázu podniku. Místní osazenstvo si to užívalo a s jistou rezervovaností křepčilo okolo diskžokeje. Moji pozornost upoutal pár dvou roztomile vyhlížejících plešatejch čtyřicátníků, který spolu v těsným objetí navzdory hudbě tančili zamilovanej ploužák. Z nějakýho nepochopitelnýho důvodu na mě působili jako kolegové z práce, co sem chodili na tajňačku, protože by je zruinoval rozvod se starejma. Zatímco jsem sledoval dva týpky v milostným ploužení se přede mnou objevila sklenice s pivem.

„Poprvý, že jo?" zeptal se barman mile a poprosil zároveň gestem o drobný za pivko. Položil jsem mu je i s dýškem do ruky a usmál se na něj. Ty vole, já si to snad užívám!

„Vlastně jo, do centra moc nechodim. Slyšel jsem od kámošů, že je to tu někdy divoký," mrknul jsem na barmana, kterej si zrovna přepočítával právě zaplacený kováky. Tvářil se u toho zamyšleně, počítání mu působilo viditelný problémy. Nejspíš si ještě nenechal nainstalovat čip na korekci vrozenejch vývojovejch vad. Byli jsme na tom

stejně. Já taky kdysi dávno díky mámině benevolentnosti podobnýmu zákroku odolal, navzdory mejm ne úplně uspokojivejm výsledkům ve škole. Nakonec jsem to dotáhnul až na vejšku, ale ta kvůli mojí neukojitelný zálibě v šukání, fetování a technu nejspíš stejně brzo vezme za svý.

„Touhle dobou je to ještě vodvárek, větší sranda začíná až po půlnoci," odpověděl při čištění sklenic na víno, který po jedný sundaval z držáků nad barovým pultem. Po očku jsem pozoroval celej klub a litoval, že nemůžu zaostřit na toho osamělýho týpka v boxu na druhý straně místnosti. Možnost, že tu vyhniju až do půlnoci mi teoreticky mohla způsobit citelný ztráty v rozpočtu, kterej se teď po zaplacení pivka významně zkrátil.

„To se ještě uvidí, jestli tady zůstanu. Záleží hlavně na tom, jak se tu zabavim."

Mezitím mě zaujaly cigarety vystavený za barmanem. Poprosil jsem o ně. V duchu jsem slyšel zacinkání starožitný pokladny, která pohltila další nezanedbatelnou část rozpočtu na nákup další várky.

Sorry jako, bez krabičky cigár to tu prostě nedám.

„Ještě nikdy se mi nestalo, abych někoho nezabavil," ozval se hlas s výrazným sovětským přízvukem. Hrklo ve mně leknutím. Nadechl jsem se, abych se uklidnil, a otočil se za ním.

Bingo, tohle musí bejt on! Vysokej týpek, okolo šedesáti s udržovanou postavou a šedivýma vlasama. Usmál jsem se na něj a snažil se při tom nevypadnout z role. Rozbušilo se mi srdce napětím, ta situace byla festovně nepříjemná.

„Fakt jo? Jsem tady novej, rád se přesvědčím. Jmenuju

se Dennis," představil jsem se falešným jménem. Moje odpověď ho očividně potěšila.

„Máš opravdu krásné, chlapecké jméno. Jmenuju se Mikhail, ale můžeš mi říkat Miku," pronesl úlisně a stiskli jsme si na přivítanou navzájem ruce. Měl pevnej sebevědomej stisk. Vzal jsem z barovýho pultu krabičku cigaret a vytáhnul si cígo. Nezaváhal ani vteřinu. Bleskově mi připálil. Potáhnul jsem si a napil se piva ze sklenice, která mezitím odpočívala na baru. Bonviván si nonšalantně přisednul na barovou stoličku vedle mě.

„Odkud jsi? Nikdy jsem tě tu neviděl. Mám v oblibě mladé alternativní chlapíky. Mám populární soukromý kanál na síťovém datastreamu. Nechceš si přivydělat?" navrhnul mi a objednal si víno do jedný ze sklenic, který před chvílí barman vypucoval utěrkou. Chvíli na to o sebe naše sklenice břinkly přípitkem.

„Jsem ze sídliště na kraji metroplexu. Tady v centru jsem úplně poprvý. O co jde?" odpověděl jsem a poslal Mikhailovi falešnej úsměv. Ten blbeček si určitě právě připadal jako alfasamec první kategorie. Škoda, že u toho vypadal jako úchyl, co mlsně čeká, až sbalí kolouška a zprzní ho sjetýho u sebe doma. Došla mi krutá analogie mezi názvem baru Mlsnej kocour a prasárnou, kterou tu Mikhail každej den provozoval.

„Můžeme spolu zkusit udělat několik scének. Bude se ti to líbit."

U slova *líbit* přidal na důrazu, až mi z toho naskočila husí kůže. Nesmim to teď poslat do kopru. Zaráželo mě, jak šel na jistotu. Určitě měl něco v záloze, aby mu to pokaždý vyšlo.

„To mě zajímá, vždycky jsem si přál bejt slavnej."

Nečekaně rychle jsem se dostal do polohy slavomanský naivky, omotával jsem si ho okolo prstu. Napil jsem se piva a drze vyčkával, co z něj vypadne dalšího.

„Můžeme zajít ke mně do studia. Ukážu ti, co dělám. Je to tady kousek, za rohem," přitlačil. Nevěřil bych, že to půjde ještě víc. Ten hnus z něj byl doslova fyzicky cejtit. Radši jsem se ještě jednou napil na kuráž a seskočil z barový stoličky.

„Co by to bylo? Jsem tu teprve deset minut. Třeba se zabavím líp tady," provokoval jsem ho. Chtěl jsem ho trochu potrápit, bavilo mě mu to nedat úplně zadarmo.

„Nic neobvyklého, to bude záležet na tobě, jak moc budeš aktivní. Mám docela slušnou zásobu všeho možnýho. Máš rád kokain?"

Tenhle Mikhail umí epesně lákat chlapečky do svý perníkový chaloupky. Trochu starší, sovětská, přibuzlá verze Pyjéra Woodmana pokračovala dál v namlouvacím rituálu.

„Tak, zkusit to můžem. Co za to?" odpověděl jsem otázkou bez emocí. Měl jsem v plánu vyvolat v něm dojem, že mi je všechno ukradený a nechám si za pár babek udělat úplně cokoliv. Mikhaila podle jeho výrazu v obličeji udivilo, že jsem si hned řekl o peníze. Asi je zvyklej na to, že mu chlapečci skákaj šipky do postele za pár lajniček.

Zalovil v kapse dobře padnoucího saka a vytáhnul peněženku z krokodýlí kůže. Překvapil mě, skutečná kůže byla docela vzácnost. Určitě je to starožitnost, ještě z minulýho století.

„Mám tu dvě stovky. Další dvě až bude po všem," nabídnul a mezi nepřirozeně dlouhejma prstama ukázal dvě

stoeurovky. S hranou zbrklostí jsem mu je vytrhnul z ruky a chtivě si je nacpal do kapsy. Minul jsem se povoláním, měl jsem se dát na herectví. V duchu jsem toho sovětskýho bastarda proklínal, za tak málo bych se v životě neprodal.

„Oukej, jdeme na to," řekl jsem a vyexoval zbytek piva. Oblíknul jsem se do bundy a rozloučil se s barmanem. Z jeho výrazu jsem vytušil, že to nebude jenom obyčejná píchačka pro soukromej kanál na Síti. Když Mikhail domluvil zamáznutí svýho účtu, vytratili jsme se ven. Šli jsme nenápadně vedle sebe a nic nenapovídalo tomu, kam jdeme a co tam budeme dělat. Skoro by se dalo říct, že působí jako můj táta nebo strejda.

Ohromilo mě, jak je Praha v centru klidná. Bylo slyšet jenom křupání směsi sněhu a písku se solí, jak jsme po ní procházeli. Cestou jsme si povídali o všem možným, zároveň ale o ničem opravdu zajímavým, co by stálo za řeč. Snažil se bejt příjemnej, ale jeho vystupování na mě působilo jako maska.

Maska kanibalskýho šamana těsně před tím, než začne lidožravej rituál.

...domlsal

Během několika dalších minut jsme dorazili před jeho barák. Odblokoval dveře otiskem dlaně a pak jsme vstoupili do chodby příjemně zrekonstruovanýho vinohradskýho činžáku. Mikhail prolomil nervózní ticho, který mezi náma na chodbě jeho domu zavládlo.

„Nahoře u mě se v klidu něčeho napijem. Ty se potom

osprchuješ. Potom si trochu přepudrujeme nosy a vlítnem na to."

Trefil jsem ho úplně přesně. Hned, jak to bylo možný, změnil roli hodnýho strejdy na sexuálního predátora.

„Oukej, nemám s tim problém," odbyl jsem ho mezitím, co jsme vycházeli schody do druhýho patra činžáku. Zastavili jsme se před dvoukřídlými dveřmi jeho bytu. Mikhail zachrastil klíčema a odemknul bejvák. Frajer musel bejt hodně ze starý školy, když měl rád takhle staromódní a nebezpečný věci. Lidi v centru si na podobnejch blbostech na úkor bezpečnosti úplně ujížděli. Jeho byt byl starobyle zařízenej. Všude okolo nás stál opulentní nábytek ze dřeva. Vůně dřeva se nesla celým bytem.

Stylovost jeho apartmánu narušovala všeobklopující aura mrdání smíchaná s chemickou vůní drog. Zavedl mě do obýváku, jehož ucelenej styl sovětský bolševický smetánky narušovaly kamery na stativech a obrovskej holovizní panel s prostorovou projekcí. Usadil mě na koženou pohovku. Otočil se a zalovil v luxusním minibaru naproti gauči.

„Co si dáš k pití?" zeptal se a ukázal prstem na otevřenej minibar, ve kterým bylo nepřeberný množství luxusně vypadajících lahví různejch tvarů a velikostí.

„Máš něco průhlednýho?" odpověděl jsem otázkou a nahmatal v kapse kalhot psaníčko s nadrceným roháčem, kterým mě Joel vybavil, než jsem vypadnul z jeho auta. Neklidně mi přeskakovalo mezi prsty v kapse. Čekal jsem na vhodnou chvíli, kdy mu ho s gustem vysypu kompletně celý do pití, abych od něj měl pokoj a on si už nemusel dál dělat starosti s obsahem svý šrajtofle.

„Pán je vybíravej, kouknu se," konstatoval s mírným neklidem a vybíral mezi lahvemi s čirým alkoholem. Některý měly dokonce opravdový korkový zátky. V životě jsem je neviděl. Používaly se totiž buď u nechutně drahejch flašek, nebo u historickejch kousků. Napadlo mě, že musíme pít z těch, co mají korkový zátky. Joel mi cestou sem během rychlokurzu pro pouliční šlápoty vysvětloval, že některý flašky má určitě napajcovaný GHBčkem nebo jinou dobrotou, po který je každej hned povolnější k sebevětší humusárně. Vzhledem k tomu, že to byl sovět, mi bylo jasný, že si drahý lahve nezkurví oblbovákama.

„Fíha! Co je ta s korkovou zátkou?" snažil jsem se o hranej údiv. Mikhaila to zaskočilo, měl už nahmatanou jinou lahev, která znamenala noc plnou vášně, a ta mi fakticky do karet nehrála. Děkuju všem svejm sudičkám a Joelovi, protože jsem dostal do vínku pořádnou dávku stihomamu.

„To je obyčejná slivovice. Není vůbec ničím zajímavá. Je to úplně normální pití," snažil se vykroutit ze situace, která mu nebyla úplně příjemná. Tón jeho hlasu prozradil, že s touhle volbou vůbec nepočítal. Tohle kolo sovětský rulety jsem vyhrál zatím já.

„Víš, že jsem slivovici nikdy nepil?" usmál jsem se a snažil se všechno uhrát na dojem roztomilýho kloučka. Přece by mu neodepřel panáka výběrovýho chlastu. Naštěstí neprokouknul můj kalkul a přišel s flaškou slivovice k ušáku naproti konferenčnímu stolku u gauče. Do dvou skleniček, který položil na stolek, rozlil čirej destilát z lahve. Zvuk vytažení korkovýho špuntu mě překvapil a nenuceně jsem se opravdu upřímně zasmál. Nikdy před-

tím jsem nic podobnýho neslyšel, určitě si jednou takovou flašku seženu!

„To jsem rád, že tě zaujala. Mám ji po svém otci a ten ji dostal před padesáti lety, když přijel ze svazu na návštěvu k rodičům mojí maminky na Moravu. To bylo ještě před Exodem. Vlastně jsem ji ještě neotevřel. Ale dnes je to výjimečná příležitost," vyprávěl Mikhail příběh jeho rodinnýho dědictví. Právě jsem trefil jackpot! Důležitou flašku s příběhem by si neposral ani úchylnej Sovět. Exodem měl mimochodem na mysli dobu před třiceti lety, kdy se venkov v celý Evropě z ekonomickejch a ekologickejch důvodů vylidňoval ve prospěch větších měst, a vznikaly první metroplexy.

„Děkuju. Vážim si toho," poděkoval jsem přeslušnělým tónem a čichnul ke sklenici, kterou mi podal přímo do ruky. Voněla jako kdyby ten alkohol byl ještě z opravdovýho ovoce. Nikdy jsem nic podobnýho neochutnal. Těšil jsem se na první doušek. Připili jsme si. Tahle chuť mě dokonale uchvátila.

Mikhailovi to očividně zase až tak moc nechutnalo. I když to bylo kvalitní pití, zvednul se mu kufr a neustál to. Zdrhnul na záchod, kde potom zvracel. Já si, na rozdíl od něj to pití docela užíval. Bylo geniální! Ale zároveň mi došlo, že takhle do něj ten Rohypnol asi nedostanu. Zachránil jsem se, ale nepodařilo se mi ho uspat. Je to pořád plichta. V tu chvíli mi došla absurdnost naší situace. Dva lidi se navzájem snaží dostat do bezvědomí oblbováka-ma.

Salvy zvracení stále neustávaly, znechuceně jsem odložil rozložený psaníčko na konferenční stolek a usilovně přemejšlel nad tím, jak do něj to svinstvo dostanu. Během

dvou okamžiků mě z přemejšlení vytrhlo zvířecí chroptění. Podíval jsem se na stůl a tam, kde měl bejt můj Rohypnol, se na mě usmívala psí hlava malýho zakrslýho teriéra. Právě sežral koňskou dávku uspávadla. Do prdele!

Stresem se mi zatočila hlava. Jsem nahranej! Mikhail mezitím doblil, spláchnul a šel si vyčistit zuby do koupelny. Sbalil jsem dočista vylízaný psaníčko od roháče do kapsy a zběsile vymejšlel plán, jak se dostat z tohodle průseru.

Zasranej čokle! Fuj! Jedeš, ty pitomá chlupatá, pažravá vobludo!

Upřel jsem zrak zpátky na minibar a očima vybíral další flašky, který vypadaly, že jsou starší, než dvacet let. Předpokládal jsem, že si sem tahal kluky, co maj hluboko do kapsy a tím pádem neznají nic jinýho, než levnýho vizoura. Automaticky jsem ze hry vyřadil značky Jack Daniel's, Old Smuggler's a jim podobný patoky. Zbylo jich pořád docela dost na výběr. Zaujala mě baňatá láhev naplněná brčálově zeleným alkoholem. Mikhail se mezitím vrátil.

„Moc se omlouvám. Zapomněl jsem, že nemám rád slivy. Musím si trochu spravit žaludek. Dáš si trochu koksu?“ zeptal se během utírání obličeje do županu. Bezděčným pohybem mě přesvědčil, že kromě něj na sobě nic jinýho nemá. Kurva drát! Snad se mi ho podaří nějak vyautovat dřív, než toho uvidim ještě víc!

„To je jasný, Miku. Koksíček se neodmítá! Sypej to sem,“ usmál jsem se a po očku sledoval, jestli ten jeho čokl vůbec ještě žije. Děsila mě myšlenka, jestli kokain, kterej bude šňupat na zlepšení nálady, nebude taky náhodou ot-

rávenej. Pes ležel na zemi a pospával. Snad bude dobrej.

„To je dobře, vždycky mě to postaví na nohy. Nepustíme si nějaký video, který jsem nedávno natočil?“ zeptal se a na stříbrným podnosu škrábal zlatou imitací žiletky úhledný lajny koksu.

„Jasně! Zvládneš ještě nějaký pití?“ zeptal jsem se ho drze, hrál jsem to na to, že se mu moje sebevědomý vystupování líbí. Mikhail si šňupnul pořádnou šňůru koksu a ledabyle, se sovětským šarmem, ukázal prstem směrem k baru. Pochopil jsem, že si tam mám dojít sám a nemám ho s tim otravovat. Aspoň mi ten vocas nebude kérovat do vybírání flašek, a to je jasná výhra!

Když jsem se podíval na honosně vyzdobenou zelenou láhev, decentní výherní melodie se změnily na uřvaný jackpotový fanfáry. Podle etikety to byl sto let starej absint. Obřadně jsem ho vzal do ruky a opatrně ukázal Mikhailovi, kterej mezitím něco lovil v hlubinách svýho osobního terminálu napojenýho na holovizi.

„Absinthe, přes osmdesát let starý. Výborná volba. Někdy může způsobovat halucinace, ale to není nic, co by nám zrovna teď vadilo, že?“ okomentoval láhev v mojí ruce. Usmál jsem se na něj a nalil do skleniček. Po odložení flašky na stůl jsem si kecnul na gauč a vysál další dnešní šňůru. Tahle byla o dost lepší než moje několik tejdnů starý železný zásoby. Mezitím začala v holovizi hrát scéna, která mi libido fakt nezvedla, spíš naopak. Andělsky vypadající klouček, sotva zletilej, si cpal z Mikhailova pohledu jeho ptáka až po koule do krku. Prostorový reproduktory přehrávaly charakteristicky mlaskavý kloktavý zvuky, ze kterejch se mi zvedal kufr. Vlastně to bylo úplně poprvý, co jsem viděl něco podobnýho. Musím

ho nějak rychle dodělat, nebo takhle bude za chvíli cvičit na mně.

„Férový mrdání. Kolik lidí to už vidělo?“ zeptal jsem se Mikhaila a snažil se tu scénu podprahově vytěsnit z hlavy. Zase předvedl ten svůj strašnej slizkej úsměv plnej křivejch zubů.

„Asi sto deset tisíc. Placenejch.“

Bylo vidět, že mu můj dotaz udělal dobře. Napil jsem se absintu a znalecky naoko kejvnul. Vtip byl v tom, že vlastně vůbec nechápu, na co vůbec kejvu. Bylo to málo nebo hodně?

„To je slušný, za kolik máš jeden přístup?“ předstíral jsem zájem a lhal dál. Sto tisíc lidí, který platí za znásilňování chlapečků mi přišlo jako celkem velkej ansámbl prasáků. Podle mě ale spíš kecal, aby vypadal jako velký zvíře. S nejvyšší pravděpodobností to nebyla ani desetina.

„Mám dobrý postavení, jeden vychází zhruba na dvacku.“

Napil se absintu a byl už konečně docela malátnej. Ten hoša blbě snášel chlast. Navíc určitě nepočítal s tolika obstrukcema mezi příchodem a zásunem. Je to na dobrý cestě. Z koksu a chlastu mě polila vlna horka, sundal jsem si mikinu a sjel další čáru toho prvotřídního matroše. Už z toho necejtim skoro půlku ksichtu.

„Opatrně. Tohle je kvalitní zboží, není ředěný a je přímo z Kolumbie. Říkali o něm, že je devadesátiprocentní!“

Jeho výstraha mi byla u prdele. Moje tělo za posledních pár let snášelo mnohem víc pouličních sraček. Předávkování bylo to úplně poslední, čeho bych se teď zrovna bál. Málokdo by mě zdolal. Věděl jsem, že s ta-

kovou, co před chvílí předvedl, mu tutově ani nehoupne. Dopil jsem skleničku absintu a hlavou mi blesknul geniální nápad!

Prostě toho pitomce přechlastám do bezvědomí! Scéna v holovizi se změnila na něco fakt příšernýho. Hlavní roli hrálo škrcení páskem a řachání nasucho zezadu. Bylo mi z toho šoufl, ale zároveň jsem příjemně hučel kokainem. Byl to jeden z nejrozporuplnějších pocitů v mym životě. Jestli nějak mělo vypadat peklo, tak rozhodně takhle. Se sovětskym úchylem, v nevkusnym sovětskym bytě, puštěnym sovětskym homopéčkem a nekonečnou zásobou prvotřídního kolumbijskýho koksu.

„Hele. Víš, jak pijou velký kluci, co to maj rádi takhle drsně?“ podíval jsem se na Mikhaila a ukázal posměšně prstem na holovizní projekci. Někde hluboko uvnitř mi bylo ze sebe samotnýho na hovno, ale nic jinýho mi nezbejvalo. Vzal jsem do ruky flašku toho historickýho absintu a mocně se z ní napil. Mikhailovi se moc nechtělo, ale jeho ego mu naštěstí nedovolilo myslet racionálně. Přistoupil na mojí hru. Doufal v to, že si loupne povzbuzovač erekce a zvládne další svůj majstrpich bez ztráty kytičky. Podal jsem mu flašku absintu a s gustem sledoval, jak jí po námořnicku úplně zpocenej chlastá. Byl to pohled k nezaplacení.

„No vidíš, takhle se to dělá! Mám to rád drsně, ale někdy to bolí. Musíme se pořádně vožrat!“

Nechal jsem volnej průchod svýmu hereckýmu talentu. Mikhaila to asi vzrušovalo, ale už se mi v něm blbě četlo. Měl jsem problém s tím, že nebylo poznat, kterým okem na mě vlastně kouká. Čuměl na mě jako vyndanej chameleón. Můj plán vycházel.

Sundal jsem si tričko. Mikhail se zvednul, a než sáhnul po ovladači od holokamer, jsem se napil a vrazil mu s nadrženým pohledem flašku zpátky do ruky. Byli jsme k sobě asi nejblíž za celou dobu, skoro na polibek.

Už to do něj moc nelezlo, a právě to bylo žádoucí. Napil se a řekl něco, co znělo jako, že si musí dojít pro *nějakej prášek*. Už se ani neobtěžoval hrát si na slušnýho soudruha. Polonahej jsem pobaveně sledoval, jak vrávorá směrem do vedlejší místnosti. Nešlo mu to. Jeho patetický vstoupení zakončila tupá rána.

Ten klobásník se skácel k zemi. Měl jsem vyhráno, nejspíš měl alergii na tu slivovici, kterou jsme začali, a zbytek dokonal vysoce alkoholickej absint. Díky zelená vílo! No, a ten koks tomu asi taky úplně neprospěl.

Oblíknul jsem se, sesypal si do prázdnýho saklu celou hromadu koksu ze stolu a zkontroloval, jestli už zapnul holokamery. Naštěstí to nestihnul. Prohledal jsem mu sako a vybrakoval jeho koženou peněženku, měl tam skoro čtyři tácy. Dost na to, aby nám zaplatil další večer v klubu se zásobou od našeho dealera. To porno jsem nevypínal, ale pustil ho naopak co nejvíc nahlas, aby si to mlaskání, hekání a sténání užili s plnou parádou i jeho sousedi. Sbalil jsem skleničky s otiskama, flašku s tou dobrotou a konečně zmizel z toho zasyflenýho bytu. Už jsem skoro dostával pocit, že bych tam něco chytil už jenom sezením na tom promrdaným gauči. Bylo by mi toho zmrda i líto, ale když si vzpomenu na to zvrácený video, tak může bejt rád, že jsem si přišel jenom pro škváru a nedopadnul ještě mnohem hůř. Mikhail nebyl dobrej týpek. Nezasloužil si ničí slitování.

Marley s Joelem seděli v autě zaparkovaným nedaleko

gaybaru a zrovna vypalovali jointa. Naskytl se mi úplně stejnej pohled, jako když mě před necelýma dvěma hodinama vykýblovali ven.

„Tak co, Jayolino?“ zeptal se netrpělivě Joel. Hodil jsem po něm pytlík plnej prvotřídního koksu a zavelel k odjezdu. Auto se rozjelo a já vítězně rozházel pětiseteurovky po autě. Podle reakce kluků bylo jasný, že se dnešní mise zadařila. To bylo poprvý v životě, co se mi podařilo utýct hrobníkovi z lopaty. Během půl hodiny jsme dojeli zpátky do hoodu. Ještě, když nás Joel vyhazoval před Lupovým panelákem jsem slušně hučel koksovou euforií.

S Marleym jsem šli k Lupovi pro matro na večer, aby měly co do nosu i naše ovečky.

Noc je ještě mladá.

2.1 Hood

Vařič Lupa

Čtvrtek 13. února 2059, 20:09

Stáli jsme u dveří do bytu našeho vařiče. Frajera, kterýmu nikdo v hoodu neřekl jinak, než Lupa. Byl to takovej nenápadnej týpek, kterej umně využíval klamu svýho těla. Kvůli tomu, že si měl dva roky zpátky odkroutit flastr v base za vaření speedu a nenastoupil do výkonu trestu, mu přestala platit Občanská identita. Nemohl tím pádem nic dělat s rozleptanejma očima z chemickejch reakcí, který jsou asi jedním z miliardy nežádoucích vedlejších efektů vaření fetu na koleni.

Stál mi rozum nad tím, že si to nenechal spravit u nějakýho soukromýho pouličního doktora. Vždycky když na to přišla řeč, tvrdil, že těm *zasrrranejm rrrákosnickejm žžžezníkům* nevěří. Z toho důvodu nosil brejle, který vypadaly jako dna od lepších jogurtových sklenic. Vypadal srandovně, ale nebyl to žádnej komik a vytáčelo ho, když se téma přátelskýho smalltalku náhodou stočilo na jeho brejle.

Vzhledem k tomu, že to byl jeden z nejlepších vařičů na sídlišti, lezli jsme mu do prdele. Srandičky jsme si z něj

vždycky dělali přizdisráčsky až doma. Jak jinak, než při pytlování toho svinstva, který nám prodával a jehož vaření mu odjebalo oči. Dokonalej feťáckej koloběh hada, kterej sám sobě požírá ocas. Další ze skutečnejch srdceryvnejch příběhů našeho milovanýho hoodu. Až jednou pověsím dráhu drogovýho dealera na hřebík, asi si udělám datastreamovej pořad o těhle zoufalejch existencích.

Marley několikrát za sebou neurvale zazvonil. Skoro okamžitě se za dveřma ozvalo lomození. Ošuntělý panelákový dveře do bytu, zasazený v oprejskaný betonový zdi, se otevřely a zjevil se Lupův nevrlej ksicht. Od poslední návštěvy na něm přibylo pár strupovitejch boláků.

„Nazdarrr, vy zmrrrdi. Copak vás přivádí?" zaráčkoval Lupa, kterýmu bylo jasný, že jsme si nepřišli popovídat o datastreamovejch celebritách nad kafíčkem se sušenkama napajcovanejma trávou. Vešli jsme do jeho skromně zařízenýho bytu. Interiér Lupova příbytku, kterej místama spíš připomínal squat, nebyl moc udržovanej.

„Máte štěstí, že jste mě tu chytli. Celej den jsem makal ve varrrně," pokračoval v ráčkování a usadil se na otrhanej gauč naproti zábavnímu terminálu s velkou obrazovkou a síťovým headsetem, kterej ležel vedle něj na stolku. Vedle techniky bylo položený zrcátko s větší hromádkou nevalnýho žlutobílýho svinstva.

„Hele, tyhle sračky bys neměl fetovat. Jebne ti z toho," zaprudil jsem si při ukazování na zrcátko s nekvalitním matrošem. Tohle by se měly učit děti už ve školce, že model takový barvy do nosu nebo nedejbože do žíly fakt nepatří.

„Víš hovno, co je dobrrrý, ty hovado! Přišli jste si prrro něco, nebo tu jenom prrrudíte, vy zmrrrdi?" odpálkoval

mě Lupa a podrbal se hluboko v teplákách mezi nohama. V duchu jsem byl ohromenej rapovou flow jeho ráčkování – *dobrrrý*, *prrro*, *prrrudíte*, vy *zmrrrdi*. Byl by to *zarrručenej rrrapovej bangerrr*.

„Jasný, taky máme lepší plány, než s tebou klábosit vo nekonečnejch seriálech," zašklebil se Marley a málem si zase zapálil dready při odpalování cíga. Měl by to nosit pořádně zagumičkovaný, nebo se takhle brzo upálí zaživa.

„To je dobře, že jste přišli jenom na skok. Má přijít Gerrrda na mrrrdaní," vysypal ze sebe Lupa, když se zvedal z gauče, a odešel do vedlejší místnosti pro trezorek, kde schovával matroš na prodej a pracně vyvařený eurovky.

„Nevím, kámo, jestli se dá říkat šukání za párno *mrrrdačka*," pousmál jsem se při vytahování ruličky eurovek z kapsy na zimní bundě.

„Drrrž hubu, debile," umlčel mě amatérskej chemik nasraným pohledem a přinesl trezorek, kterej záhy otevřel aby ukázal jeho zásoby.

„Co to bude?" pokračoval při ukazování na narvaný balíčky s koksem a speedem. Asi ho trochu vytáčel fakt, že jsem byl v hoodu vyhlášenej lamač dívčích srdcí. Ono na tom nebylo nic tak světobornýho, stačilo, aby člověk nebyl ráčkující dement a měl aspoň nějaký základní hygienický návyky. Stejně by ho bylo na šukání škoda, vařil fakt parádní matro.

„Bereme dneska za víc, zadařilo se," řekl jsem s úsměvem Lupovi, když jsem po něm hodil svazek několika stovek a padesátek. Dohromady to dělalo tisíc euro.

„Tolik peněz u vás není norrrmální, vybrrrali jste

doma rrrodičům kasičky? Vždycky jste tu sockovali stěží za polovic a najednou máte takovej balík!“ zase se ozýval Lupův obvyklej záchvat paranoie.

„Zadařilo se nám. Potkali jsme nějaký roštěnky, co si sjíždí nosánky už od rána, a ty nás úplně vykoupily,“ pohonil si ego Marley. Ještě jsem na něj byl trochu nakrknutej, protože se mi nedařilo vytěsnit z hlavy posledních několik uplynulejch hodin. I když jsem zabodoval na Vinohradech, pořád mě nepřešla chuť ho nakopat do prdele. To přejde, až se v klidu doma zmastím a uvidím pytlíčky, co nám vydělaj další lováky.

„To je mi jedno, komu to dáte. Vemte si po tšššech a šesti saklech a potom vypadněte!“

Lupa dneska neměl svůj den. Poslechli jsme ho a po krátkým rozloučení vypadli z jeho zatuchlýho krcálku. Smrdělo to tam chemickým potem a zapařenejma koulema. Tentokrát jsme se rozhodli, že to nasaklujeme u mě doma. Cestou domů jsme na téměř akademický úrovni debatovali, jak asi může vypadat chemsex šukačka mezi Lupou a tou jeho buchtou. Oba byli fakt echtovní, výstavní smažky. Jeden měl nevyčerpatelný zásoby *matrrra* a ta druhá zase pořád *matrrro* vyžadovala. Tvořili dohromady dokonalou synergii, doslova typickou feťáckou love and hate story. Byla by z toho suprová telenovela.

Víc se dozvíte v další epizodě datastreamovýho podcastu Jayovy smažky z hoodu!

Nezapomeňte si kupovat matroš jenom od prověřenejch dealerů!

Kebabář Amir

Doma byla větší pohoda než v Lupově zasmrádlým brlohu. Z gramofonu bouchala deska s technem a dělala ideální kulisu k přípravám na večer. Prokládali jsme to zprivatizovaným absintem, kterej nás při každým upití zahřál na několik minut u srdíčka. Mě dokonce dvojnásobně, protože jsem s každým douškem oslavoval záchranu svýho kaďáku.

Šlo nám to pěkně od ruky, během dvou hodinek bylo hotovo. Zavibroval mi telefon, znuděně jsem ho zvednul ze stolu. Přišla mi zpráva. Byla od kámoše Hanse. Stálo v ní, že se Agawara vrátil z basy a po obligátní zastávce v místním hampejzu vyrazí rovnou do klubu.

„Ty píčo! Agawaru dneska pustili z basy," okomentoval jsem nahlas Agawarův návrat překvapeným tónem. Marley zpozorněl a hodil po mně zrovna dokončenou krabičku s matrošem na prodej.

„Tak to se dneska pořádně zmatláme! Máme co oslavovat," zaradoval se Marley sedící na posteli. Byl opřenej o zeď, na který visela kdysi dávno odněkud ukradená cedule s nápisem *zákaz kouření*, a zapálil si brko. Zvednul jsem se z gauče naproti hulícímu rastafariánovi a došel si natočit vodu do skleničky, abych mohl dál uchlastávat absinta bez obav z alkáčskýho kolapsu.

Měl jsem totiž už solidně nakoupeno a kručelo mi v břiše. Přepadla mě chuť dát si něco k jídlu, ale zároveň nebyla tak strašná, abych hlady zpucoval tu nechutnou, několik dní rozjedenou instantní večeři v lednici. Cestou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Metroplex*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.